

INFORMACIÓNS d'EL POBLE CATALA

Informació de Madrid

7, a les 9 nit.

Els diaris del matí

L'A B C consigne que's ve donant en política molta importància a l'antic possiblisme i ho explica perquè el possiblisme representa la consolidació de la base de la monarquia verificada en els primers anys de la regència quan foren restablerts en la legalitat alguns y molt principals principis democràtics.

D'aquí ve, afegix, que ara se tinga en tanta estima la seva significació com a recort viu d'aquella època que s'ha intentat y s'intenta reproduir.

Diu *El Globo*: Deixenmós de baladrejar, y ja que els conservadors estan encara lluny y ho estaran més si volen, aprofitem el temps qu'ns deixen y treballarem, que pera experiència dels malos que l'ociositat causa, en tenim prou ab els dotze mesos gastos en prometre y no empurnar, en menassar y no donar.

Els comptes corrents augmenten 12.67 milions.

El compte corrent d'efectiu del Tresor salda'l seu favor per 71.81 en lloc de 87.56 que abans era 34.23.

Per ingrés de Duanes en or, figuren 31.41 en lloc de 30.36.

Espanya Nueva

Espanya Nueva diu:

«L'evolució pot ferse en un país com Anglaterra, on la llei obliga a tots, des del soldat al rei, però no en un país com Espanya, on el que roba un llonquet va la presó y el que estampa 100 milions va en automòbil als balesmans.

L'evolució pot ferse fins a Itàlia, on hi ha prosperitat y llibertat baixa la monarquia.

Pero aquí, entre nosaltres, ont encara figuren en el pressupost més de pessetes per Correus d'Índies, quina evolució's pot esperar si no es d'emigrar per sempre?»

Els republicans

Aquesta tarda han sigut convocats a casa del Salmerón els senyors Muro, Azcarate, Labra, Nougués, Mareno, Cataina, Melquiades Alvarez, Pi Arsuaga, Blasco Ibáñez, Menéndez Palaress, Morato y Lamana, que actualment se troben a Madrid.

A les set havien concorregut a la residència dels senyors Alvarez, Catalina, Morato, Azcarate, Palaress, Labra, Nougués y Mareno.

En la reunió s'ha tractat de tot lo que ha dit la premsa sobre d'alguns significats republicans pensaven passar a la monarquia o no, y tots han repetit la seva fe republicana fent protestes de republicanism y afirmando de no abandonar el terren.

El programa den Moret

Diu *El País*: «S'ha iniciat pels cobarts autors de l'agradill imperdonable al partit republicà, suposant capas de capitular davant del programa den Moret.

Aquest, en son darrer discurs, afirma la repetició del cas ocorregut en 1888, al formar-se la regència, quan en Castellar denguerà per acabada la seva obra y llicenciarà als seus partidaris.

Aquesta mateixa espècie, despravista en absolut de fonament en lo que al partit republicà se refereix ha sigut repetida per Celleruelo y per en Gasset en la cambra palatina.

Les esperances posades en Ilabis den Celleruelo, segons el qual les reformes projectades permeten als representants de la minoria republicana actius de benveïnos y fins de cooperació, al lo que pot donar-se per acabada l'era de les violències, són encara més caprichoses y dignes de despreç per l'escassa respectabilitat política de qui sembla esser autoritzades.

Per lo vist, en Celleruelo medeix als demés pel seu propi raser.

En Cobian

En Cobian ha conferenciat ab en Lopez Dominguez.

Aquest li ha pregat ab insistència que vagi a ocupar el govern civil de Barcelona, però en Cobian ha declinat nítol honor, no acceptant tampoc cap dels altres càrrecs que se li han ofert aquests dies, alegant motius de salut.

En Cobian ha conferenciat també aquesta tarda ab en Moret.

A la Granya

Demà anirà a jurar en Girona y l'Alvàrato.

En Montero Rios

No's firmarà per ara el nomenament del Montero Rios per president del Senat, per més que aquest nomenament sia segur.

Un cas de fidelitat

El ministre de la Governació ha dit: «Jo no comprene com un home del talent den Moret pugui negar el seu concurs al partit liberal, puit aquest Govern no representa altre partit.

Jo espero que en Moret torni en son acord. Si així no ho fa, compti que per la meva part no admeto excomunicions de ningú, per més elevada que sia la persona que me les envii.

Si això, les admitem sols del meu quart.

El Govern de Barcelona

S'indica para'l Govern civil de Barcelona an en Requejo, subsecretari de Governació quan era ministre del ram en Romanones.

Els llequers

Se torna a parlar de la vaga de fornells. Un fabricant ha fet de casa seva un operari pel delictiu d'haver descomptat pa.

Aquest matí s'ha celebrat un miting organitzat pels obrers de pa francès.

A l'acte hi han concorregut representacions de casi totes les societats de fornells, posant-hi de relleu l'informalitat dels patrons y discursegant sobre la línia de conducta que deu seguir.

Els Imparcials

Diu *El Imparcial*: «Ala derrota d'en Moret se pert tota esperança d'un partit liberal, amo dels seus actes y emancipat de la tutela conservadora, ab temps per endavant pera desrotular les seves iniciatives.

El servei de Tresoreria

El Banc d'Espanya ha anunciat al Govern que's considera en la precisió de denunciar el conveni ab el Tresor, referent al servei de Tresoreria de l'Estat.

Els flequers

Se torna a parlar de la vaga de fornells. Un fabricant ha fet de casa seva un operari pel delictiu d'haver descomptat pa.

Aquest matí s'ha celebrat un miting organitzat pels obrers de pa francès.

A l'acte hi han concorregut representacions de casi totes les societats de fornells, posant-hi de relleu l'informalitat dels patrons y discursegant sobre la línia de conducta que deu seguir.

A fi de quells obrers que quedin sense treball no sofreiran escassetat y puguen atendre a les seves necessitats més personalitats, s'ha acordat per unanimitat que la que treballen deixin un ral diari del seu jornal, a l'objecte de construir un fons per socorre als obrers sens treball, els qui percebrian dues pessetes diaries.

telegràfiques
y telefòniques

L'ajuntament en corporació ha visitat en Maure.

En Morral

PALMA.—La premsa local dona la nota de que en Morral en ses estances aquí feu diverses excursions científiques.

El gata que poseix un àlbum ont figuren els excursionistes ha trobat un autògraf que diu: «Visca l'anarquia!—Morral.

Els governs civils

Fins a darrers d'aquesta setmana no'v proveiran els governs civils, dels que se han rebut, després de les declaracions den Moret, moltes dimissions.

Els catalans a Guipúzcoa

SANT SEBASTIÀ.—Accompanyats per el rei, marqués de Seoane y del diputat senyor Balbas, han visitat al governador en Cambó y en Berlanga y Musitu.

Han arribat en representació els senyors marqués de Camps, Abadal, Puig Alfonso, Pardo y Portany, de la Lliga Regionalista.

En Sarasate

PAMPLONA.—En Sarasate ha sigut ovacionat en el concert que ha donat en el teatre que du el seu nom.

La reunió republicana

Facilitada la nota oficiala de la reunió dels republicans, diu que s'han estudiat els assumptes d'actualitat, acordant permanèixer en l'actitud actual y en absoluta intranquil·licitat ab la monarquia.

Dimars se tornaran a reunir.

INFORMACIÓ DE L'EXTRANGER

Paris, 8, a la 1 matinada

La baixa nefasta

DOUVRES.—A causa de la boira han topat dos vapors. Un d'ells s'ha enfonsat, l'altre ab grans avaries ha sigut rescatat.

No hi ha víctimes.

Grecia y Rumania

BUCCAREST.—El govern grec ha enviat al gabinet rumà consiliadores proposicions encaminades a solucionar el conflicte entre amboys països.

El govern rumà les ha acceptat.

Tempestat

TUNIS.—S'ha desencadenat un cicló arrastrant pedres y desdrallant les ullides.

Els llamps han mort a molta gent.

S'han perdut molts remats.

Han quedat inservibles algunes vies ferries.

El procés Dreyfus

Acabats els debats de la segona revisió del procés Dreyfus, el tribunal de cassació començara demà la deliberació en la Cambra del Consell.

Pesta gimnística

SETANTA dínes societats de gimnàstica del departament del Sena han celebrat a la Tulleria una magnifica festa, que ha presidit el general Dalstein.

Dimissió

BUENOS AIRES.—El ministre Quirino Costa ha presentat la dimissió.

D e Russia

PETERSBURG.—En Treppoff ha fet importants declaracions, afirmantse partiari de crear un ministeri radical sortit de la Duma, y en eas de que aquest, franceses acudiria a temperaments de forsa.

A Sant Domingo

NOVA YORK.—Aumenta l'insurrecció de Sant Domingo, que domina tota la província de Montecristo.

Especiales

TEATRE PRINCIPAL.—Especiales audicions GRAN.—Gran accés de les fates en el teatre Grans Jocs olímpics a Atenes y «El Rei d'Anglaterra».

GRAN.—Programa extraordinari.—Buñuel y Gutiérrez.

NOVETATS.—Avui, benefici de la primera actuació Clotilde Domínguez, «La azotada». Los señoritos y estrena de la comedia en un acte de L. Ibáñez, «La ola grande».

ELDORADO.—Avui, dia de moda, benefici del primer actor Enric Borrás, «Mi sueño». Tierra baixa y el monestir de Coppel. La huerta de los héroes.

NOU.—Avui, dilluns, a les quatre y mitja, la 186 de «La gatita blanca», per la senyora Rivas; «La tarasca». Nit, a les nou y mitja, «La taza de té», per la senyora Sánchez; a les deu y mitja, «La ola verde» y «La tarasca».

DAMAS, secció tarda y nit.

AVILA.—«Cambios naturales» y «El sol crudo».

CARABANCHEL.—Toda la dies de la notable tipa Candelaria Rivas y de Josefina Sánchez, damas artistes.

DIVENDRES VINYENT, benefici del Consulat Diego.

BOSC.—Avui, «El paglació» y «Cavalleria rusticana».

SALA MERCÈ.—La interessant polèmica «Coronació del rey H. alfonso VII de Noruega», y el gran èxit de gran èxit, reformat, «San Jordi contra l'Iranya».

SORIANO.—Gran èxit de la nova companyia de varietats. Cada tarda a les sis y mitja a dos quarts de deu.

MEL-KIOR.—Ab els quodss plàstics; la maravilla més gran del present sigle,

MEL-KIOR MEL-KIOR MEL-KIOR

En les mateixes hores Romaguera, amb els treballs de obrers de la fàbrica, han treballat ab tal forma que l'últim èxit creua el de carri. Existeix de RANDOW, STERVARTS y ROMAGUERA, Romaguera, Romaguera, y nostres nimots.

GRAN EDEN CONCERT.—Grand èxit dels incompatibles parades.

LES G. ILLOT y Milé, Fernández Deprat

vadette des principaux concours de Paris, Madeleine Frezzini, Tisnay, Miny de May, y Miss Victoria en son número de projeccions llum-nous. Èxit de tota la troupe. Restaurant de primer ordre, servit immillorable.

Noves marítimes

BALCONES ENTRALS AL DIA DE AHIR.—L'agut Matí de los Angeles, «Lluvia», vapors «Bazán», editat Sala d'Aviles, «Balneario», c. Terrasa, d'Alger; «Vicente Salinas», «Ciranda», «Fabregas», de València, y «Emporium», «Gai-Pi de Ross», per el «Luisito», «Aledia», «Agencia de Tarragona», «Carmeneta», y vapor austriac «Lederer San», a Descovalich, de Flama.

Plana literaria d'“El Poble Catalá,,

LLETRES CATALANES

Llatinisme

A L'AMIC G. ZANNA

DEL vostre article sobre'l mateix del Llatinisme, publicat en *El Poble Català*, del 22 del mes passat, se dedueix que no hi oríen en això del Llatinisme que no us sentiu *Llatinista*, ni tant sols *Llatí*. Y totes les vostres rasons se venen a condensar en aquesta: El Llatinisme no té raó d'existir perquè no existeix l'ànim llatí. Vos fixantos exclusivament en l'actual barreja inextricable de rases existents a Europa dels molts segles ens, no sabeu admetre una divisió *française* entre's seus pobles y u sembla més aviat que tots ells constitueixin actualment, tot lo més variats d'una mateixa rassa, filia de la fusió dels antics elements primitius.

J'hi proposo examinar la qüestió planejada en el vostre article solament en quant pugui tenir frascendència en els destins de la nostra literatura, però precisa tocar, si bé lleugerament, els preliminars generalis indispensables.

Ja ningú creu en nostres dies que les rases s'hagin conservat en sa pureza primitiva y que's degui a pures causes fisiològiques la divisió en grans agrupaments distints en que està classificada l'humanitat. Per consegüent no val la pena de discutir si el llatinista *engraç* (si es que n'hi ha d'aquesta mena) qui tingui la pretença de derivar en línia directa dels primits pobladors del Llatini. —Però la qüestió del llatinisme no està plantejada actualment en aquesta esfera fisiològica. Malgrat la barreja de rases mai tan tortuosa qu'ha tingut lloc durant tota l'història d'Europa, la divisió, l'antiquíssima divisió dels seu pobles en els seus agrupaments ètnics subsisteix; y al llarg fanomen l'hindrà aquesta persistència secular ab que s'ha distingit sempre als noms diversos als Llatins, als Germànics, als Eslaus, etc. Quin fanomen l'indrà, doncs, aquesta divisió subsistente encara? Mai un fanomen fisiològic, com havent dit, però si, un fanomen moral, espiritual; el fanomen d'aquesta cosa tan complexa que anomenem Cultura. Si refereix evidentment a la *distinta* cultura dels pobles europeus, es a dir a la distinta tradició de mentalitat, de sentimentalitat, de disciplina cerebral, de finalitat etica, de sentit social qu'il·la ha abrigat a quiscom d'ells durant sa evolució, se refereix a la distinta complexió atavica d'ànima colectiva el significat contingut en els distints noms que no servin encaixar per designar els actuals agrupaments ètnics europeus. No hi ha, doncs, propriament Llatins, Germanics, Anglo-saxons, etc.; hi ha si, cultura llatina, germanica, anglo-saxona. Així, doncs, existeix, viu, l'ànima llatina, y questa ànima ens informa encara a los altres els catalans, un dels pobles qui en totes les branques de l'humanitat activitatem estat en el curs de l'història més profundament llatinat. Quèns importa, doncs, als catalans, conscientis com son d'aquesta empronta secular, inesborrable que havent rebut de l'espiritu llatí que tinguen ascendents ibers, gotis, alarbs o jueus. Dilexarem, però, d'esser menys llatins per la tradició constante de la nostra cultura! —Sí! els catalans, segons l'amic Zanna, «no constituiria una agrupació de Llatins», en quina altra agrupació tanim de figurar? Es de suposar que no pretenen que els catalans constitueixin per si una agrupació ètnica o de cultura part. Quina agrupació d'ideals, doncs, sera la nostra sinònim de soplujar-nos tots l'ideal llatí... Potser contestareu que té d'eser en general l'ideal europeu. P'ero ja sabeu allò de qui nimis... nihil... Atò tots no dir res. Cas en l'ideal europeu no continguen els ideals pan-germanic, pan-eslavista, pan-saxònica, pan-latinista, etc., qui lluiten entre ells y disten molt de formar un tot armònic y congruent. La solució apareix clara. L'ideal llatí es el Sol al voltant del qual, atret per un impuls de natural atracció, ha de girar per rebre llum y claror l'espiritu de la nostra renaixentia cultura. —Avui, precisament, que hi ha evidents simptomes, en tots els països llatins, d'una nova Renaixentia pagana en tots els ordres de la vida, ens interessa més que mai als intel·lectuals catalans fer pública declaració de solidaritat ab aquest regenerador moviment pera que no ns passi lo que'n va passar ab la primera Renaixentia del segle XVI, llavors que nosaltres li deixarem passar per la nostra vora sense obrir a sa poderosa torrentada la resclosa dels nostros camps qui haurien estat novament fecondats y s'haurien salvat de l'aridesa de tres segles. —No'nshavem, doncs de concretar, com proposa el meu company, a esser admiralors, entusiastes adoradors, a reverenciar, a fruití simplement de la cultura llatina. No; tenim de fer quelcom més. Es dever nostre sojourns, fonderies, combregar ab l'Ideal llatí.

MANUEL DE MONTOLIU

L'IDEA MALEIDA

Els barris obrers que tenia de passar en Vicens, al plegar del treball, per arribar a casa, eren negres y eren foscos, que la miseria t'era triu que s'acostuma a les cases y als carrers y fins, se dirà, a l'altra y a l'ambient.

Però les idees que forsolaven en el cervell del pobre malaurat eren més negres y més fosques encara que les foscoras d'aquellos carros y que les negrums d'aquelles cases.

Fets tres mesos que la seva dona era morta. Tres mesos que dula l'ànima vestida de dol, ja que's seu vestit seguia com sempre essent el mateix blau, aquell vestit estimat que ho vaia tot perquè dula's cuidadosos surgits y els ben afegits pedassos que la mort li havia posat darrerament.

Cada matí al posar-se aquell vestit estimat, feia vessar una l'agrima d'anyorament. Ja mai més les mans adolorades d'aquell dona posarien al damunt d'aquella roba. Mai més el ressentidor 'gol' íntim que en Vicens sentia cada dilluns quan, ben alobat y n'et se posava'l vestit que havia deixat brut y esfilarat el dissabte.

Però això ral Bé prou se n'acsonaria ell

de no sentirlo aquest golg si ella, si la seva Miquela pogues tornar...

Però no tornava?... Feia tres mesos que era morta y cada dia, al tornar a casa se la veia en Vicens aquesta pregunta.

Perquè no torna la Miquela?

Y es que a l'arribar a casa era quan la troava a mancar l'abrazada d'habilitat; y es que a l'arribar a casa era quan el plorava l'abandonament en que havia restat el petit, en Marcelet, mig encarrat als cuidados d'una vida que'la feia pagar quatre ràis cada setmana per fer l'obra de caritat de tenir i comptar'l fit de la seva vida.

Oh si no fos el fill, si no fos aque'l marquet ignorant, no sofriria com sofria en Vicens.

Aquella idea maleida que li havia passat del cop al cervell, b'prou que l'hauria acceptat si no l'hegués deturat aquell ninot que'ra rebia ab un somriure tot just el veia arribar del treball.

Oh aquella idea, aquella idea!

Quan en Vicens va sentir les paraules de l'encarrat, l'i sombria que totes les flames de la faga li venien a la cara.

—No hi havia fensa. Vou la temporada dolenta y se despatxaven els treballadors més nous, els d'un darrerament entrats a la casa.

Y en Vicens era' que feia quatre d'aquests darrers.

Va tornar a casa sense veure res de lo que passava al seu entorn. Una sola idea removia en son cervell, y aquesta era aquella idea malaidea que ja tinguis la pena de discutir ab el llatinista *engraç* (si es que n'hi ha d'aquesta mena) qui tingui la pretença de derivar en línia directa dels primits pobladors del Llatini. —Però la qüestió del llatinisme no està plantejada actualment en aquesta esfera fisiològica. Malgrat la barreja de rases mai tan tortuosa qu'ha tingut lloc durant tota l'història d'Europa, la divisió, l'antiquíssima divisió dels seu pobles en els seus agrupaments ètnics subsisteix; y al llarg fanomen l'hindrà aquesta persistència secular ab que s'ha distingit sempre als noms diversos als Llatins, als Germànics, als Eslaus, etc. Quin fanomen l'indrà, doncs, aquesta divisió subsistente encara? Mai un fanomen fisiològic, com havent dit, però si, un fanomen moral, espiritual; el fanomen d'aquesta cosa tan complexa que anomenem Cultura. Si refereix evidentment a la *distinta* cultura dels pobles europeus, es a dir a la distinta tradició de mentalitat, de sentimentalitat, de disciplina cerebral, de finalitat etica, de sentit social qu'il·la ha abrigat a quiscom d'ells durant sa evolució, se refereix a la distinta complexió atavica d'ànima colectiva el significat contingut en els distints noms que no servin encaixar per designar els actuals agrupaments ètnics europeus. No hi ha, doncs, propriament Llatins, Germanics, Anglo-saxons, etc.; hi ha si, cultura llatina, germanica, anglo-saxona. Així, doncs, existeix, viu, l'ànima llatina, y questa ànima ens informa encara a los altres els catalans, un dels pobles qui en totes les branques de l'humanitat activitatem estat en el curs de l'història més profundament llatinat. Quèns importa, doncs, als catalans, conscientis com son d'aquesta empronta secular, inesborrable que havent rebut de l'espiritu llatí que tinguen ascendents ibers, gotis, alarbs o jueus. Dilexarem, però, d'esser menys llatins per la tradició constante de la nostra cultura! —Sí! els catalans, segons l'amic Zanna, «no constituiria una agrupació de Llatins», en quina altra agrupació tanim de figurar? Es de suposar que no pretenen que els catalans constitueixin per si una agrupació ètnica o de cultura part. Quina agrupació d'ideals, doncs, sera la nostra sinònim de soplujar-nos tots l'ideal llatí... Potser contestareu que té d'eser en general l'ideal europeu. P'ero ja sabeu allò de qui nimis... nihil... Atò tots no dir res. Cas en l'ideal europeu no continguen els ideals pan-germanic, pan-eslavista, pan-saxònica, pan-latinista, etc., qui lluiten entre ells y disten molt de formar un tot armònic y congruent. La solució apareix clara. L'ideal llatí es el Sol al voltant del qual, atret per un impuls de natural atracció, ha de girar per rebre llum y claror l'espiritu de la nostra renaixentia cultura. —Avui, precisament, que hi ha evidents simptomes, en tots els països llatins, d'una nova Renaixentia pagana en tots els ordres de la vida, ens interessa més que mai als intel·lectuals catalans fer pública declaració de solidaritat ab aquest regenerador moviment pera que no ns passi lo que'n va passar ab la primera Renaixentia del segle XVI, llavors que nosaltres li deixarem passar per la nostra vora sense obrir a sa poderosa torrentada la resclosa dels nostros camps qui haurien estat novament fecondats y s'haurien salvat de l'aridesa de tres segles. —No'nshavem, doncs de concretar, com proposa el meu company, a esser admiralors, entusiastes adoradors, a reverenciar, a fruití simplement de la cultura llatina. No; tenim de fer quelcom més. Es dever nostre sojourns, fonderies, combregar ab l'Ideal llatí.

Pera la nostra literatura, la considero de una transcendència aquesta qu'és del Llatinisme. Perquè, si no'n decidim a entrar de ple en aquesta nova Renaixentia de l'ànima llatina, ens trobarem ab el següent dilema: o bé se quin concreta exclusivament, com fins ara, l'aspecte més personal, més idiosincrasia del nostra espiritu, la nota diferencial qui separa el nostre caràcter dels altres pobles, de la germanor llatina. L'element auto-

ton, primitiu, atavie, inculte y selvàtic de la nostra petita comunitat, y en aquest cas caiem, para no sortirne mai més, en el ruralisme, el valfogonisme, el pitarrisme, en aquest *lipocisme* de baixa estofa, remora encara de la nostra literatura, qui farà d'ella una varietat pintoresca del folklore dels pobles salvatges; o bé, optant per l'altre extrem, ens llansem a les cegues en braços del més exagerat cosmopolitisme, o, si's vol, europeisme literari, deixantos arrosgar per qualsevol corrent o tendència per exoticos y inadaptables que sien, en qual cas tindrem de veure naufragar definitivament en aquesta mar agitada pels més contraris vents de la nostra personalitat literaria y l'esperança lègitima de que un dia proper arribaré a poder articular un verb fort y original de la nostra ànima colectiva en mig del general concert de les literatures europees.

D'aquesta darrera tendència veig, amic Zanna, que'n son convansut partidari, ja que sembla que us resistiu a senyalar entre les diverses literatures europees, cap agrupació determinada que tingui als nostres un caràcter d'afinitat y de germanor superior al de totes les altres. Vos resistiu a fer cap distinció, per l'espiritu, o per la forma, o per la relació entre un y altre, entre les literatures europees y voleu suposar que cap qualitat determinada es patrimoni inherent d'una sola d'elles; ans, al contrari, segons la vostra opinió, totes les virtuts y tos els defectes són comuns a totes elles y totes vindrien a formar un tot indivisible. Així diu que el seu sentit de la Bellessa no es patrimoni de cap poble determinat. Y així es una gran veritat. Però no ho es també que aquesta Bellessa es differentament sentida, differentament cercada, difereintemente realitzada pels pobles llatins respecte dels germànics y els eslaus? Mol't allargaria aquestes llengueres notes si volgués puntualitzar les diferencies d'aquestes distintes sensacions y realitzacions de la Bellessa, diferencies que, al cap d'avall, se senten millor que no s'expliquen. Però una pregunta senzillissima sol·licita la qüestió.

Ho podrà veurelo ell com el seu cervell enflaqueix sense poderli donar el menor?

Poerdi escoltar el seu al seu demandant la seva de cada dia, si la buxada no li restava ni un centí per comprar un boss de pa?

Oh aquella idea com tornava!

Arriba a casa seva y prengué'l petit entre's seus brassos y o' besà fortament.

Després el baixà y el deixà jogar entre ses canes.

Si'l mirava, se'l mirava y el seu cervell no deixava de voltar en mig d'aquestes negrories.

Què seria d'aquel infant? Es que a seu fill esperava'n les mateixes dissorts que aper.

Perquè doncs, pendres la pena de viure?

Oh, en el seu cervell com treballava aquell vespre!

— Era un erim, un torment, una crudelitat empunyada en aconseguir aquell infant cap a la Vida. Perquè, perquè y ab quin dret, ell que tenia les tristes experiències del món, se havia de complaure en fer seguir al seu fill aquell camí de penalitats y de sofriments? No era això una crudelitat?... La vida... la vida!

Quina bestissa la vida! Perquè viure y fer viure aquella criatura sense culpa?

Institutivamente prengué'l nen y el mira fit a fit.

El petit obri's als seus esvers al rebre aquella mirada desviada y terrible; però el pare no se'n donava, y en si un delirí prengué'l tot de sobte, agafa's al seu pell brassos y se'n lanza.

El nen se'n mirà de l'espant y el deixà dormir.

Si'l mirava, se'l mirava y el seu cervell no deixava de voltar en mig d'aquestes negrories.

Què seria d'aquel infant? Es que a seu fill esperava'n les mateixes dissorts que aper.

Perquè doncs, pendres la pena de viure?

Oh, en el seu cervell com treballava aquell vespre!

— Era un erim, un torment, una crudelitat empunyada en aconseguir aquell infant cap a la Vida. Perquè, perquè y ab quin dret, ell que tenia les tristes experiències del món, se havia de complaure en fer seguir al seu fill aquell camí de penalitats y de sofriments? No era això una crudelitat?... La vida... la vida!

Quina bestissa la vida! Perquè viure y fer viure aquella criatura sense culpa?

Institutivamente prengué'l nen y el mira fit a fit.

El petit obri's als seus esvers al rebre aquella mirada desviada y terrible; però el pare no se'n donava, y en si un delirí prengué'l tot de sobte, agafa's al seu pell brassos y se'n lanza.

El nen se'n mirà de l'espant y el deixà dormir.

Si'l mirava, se'l mirava y el seu cervell no deixava de voltar en mig d'aquestes negrories.

Què seria d'aquel infant? Es que a seu fill esperava'n les mateixes dissorts que aper.

Perquè doncs, pendres la pena de viure?

Oh, en el seu cervell com treballava aquell vespre!

— Era un erim, un torment, una crudelitat empunyada en aconseguir aquell infant cap a la Vida. Perquè, perquè y ab quin dret, ell que tenia les tristes experiències del món, se havia de complaure en fer seguir al seu fill aquell camí de penalitats y de sofriments? No era això una crudelitat?... La vida... la vida!

Quina bestissa la vida! Perquè viure y fer viure aquella criatura sense culpa?

Institutivamente prengué'l nen y el mira fit a fit.

El petit obri's als seus esvers al rebre aquella mirada desviada y terrible; però el pare no se'n donava, y en si un delirí prengué'l tot de sobte, agafa's al seu pell brassos y se'n lanza.

El nen se'n mirà de l'espant y el deixà dormir.

Si'l mirava, se'l mirava y el seu cervell no deixava de voltar en mig d'aquestes negrories.

Què seria d'aquel infant? Es que a seu fill esperava'n les mateixes dissorts que aper.

Perquè doncs, pendres la pena de viure?

Oh, en el seu cervell com treballava aquell vespre!

— Era un erim, un torment, una crudelitat empunyada en aconseguir aquell infant cap a la Vida. Perquè, perquè y ab quin dret, ell que tenia les tristes experiències del món, se havia de complaure en fer seguir al seu fill aquell camí de penalitats y de sofriments? No era això una crudelitat?... La vida... la vida!

Quina bestissa la vida! Perquè viure y fer viure aquella criatura sense culpa?

semblar que no'n diuen res de nou. Tan-ta es la il·logia i el seny qui les ha dictades. Empord repetides una i un'altra vegada y aneuies meditant tots repetidores. Per desbore la dolors dels llavis us trobareu com en una suau expansió d'esternit.

Lo primer que us suggesten es un sentiment de viva manifestació, de personalitat ben definida, de noblessa, de distinció, d'impres.

No hi ha amor sense bandera...

Ea a dir; no hi ha forsa, no hi ha virtut, no hi ha renovació, no hi ha consol possible, sense una vibranta afirmació d'ànima propria, sense un lluminós expandiment dels nostres sentits internos, sense una franca y enlladrada representació del nostre ideal d'humanitat.

No hi ha amor sense bandera...

Es ben bé la seva ensenyana, no ho trebou... es ben bé la seva propria vida lo que traen al davant del bisbe bondades, d'aquell bisbe, ab els ulls esperançats y ab la capa ensagnantada, qui's besos

entreix com a segadors
com eren en temps de sega.

Y els qui entren, lluitant y llorant, mostren a les generacions que's segueixen el seu amor intensament divinat, la seva fe dolorosament enlladrada, l'imatge de l'ànima propria manifestantse viventa, glorificant un afrontós suplici al treure

el bon Jesús
tot cobert ab un vel negre.

Es ben bé la seva ensenyana, no ho trebou... es ben bé la seva propria vida lo que traen al davant del bisbe bondades, d'aquell bisbe, ab els ulls esperançats y ab la capa ensagnantada, qui's besos

ab la mà dreta y esquerre.

Y mirou com contesten, vigorosament enlladrantse, tots ells en el símbol que se's importa:

Aquí es nostra capitá.
Aqui es nostra bandera.

A les armes, catalans,
que'n han desclarat la guerra!

Com dient als enemics de totes les generacions:

Tanim amor perqus portem bandera
y hem de lluitar perqus l'amor es lluita.

Mes ara que ja sabem lo que es amor y lo que vol dir bandera, jo us pregunto a vosaltres: —No us sembla que tots y cada un hauríem d'essser com un amor abraçant que's remogués per la vida y, no us sembla que tots hauríem d'avansar portant serenament enarborada per sobre les multituds la bandera del nostre amor?.. No us pareu en imatges de poeta ni en follies de somníador. ¡Hi ha qui podra

negarme lo humanament dignificadore que es l'acte d'enlairar una bandera, siga la que siga!... ¡Ah! A l'home que té prou amor per poder enarborar una bandera ja l'hi podem donar la mà d'amic, que mèntris tinga la bandera enlaira sabrou qui es y jont va y perqus s'afanya, y, per oposats que siguem, la seva bandera influirà poderosament en els vostres actes y la vostra, si es qu'en teniu, regularà y acienciarà les accions d'ell.

Jo crec que si's homes tants sovint no'ns entenem en porque caminam sens bandera, que es com si diguessim que'n ajuntem sense amor. Prenguem en el sentit que volguem; una bandera, material o espiritualment considerada, es sempre una ensenyana de noblesa y elevació humana.

Si tots tinguessim amors y tots lsessim bandera dels amors nostres, veuriem quins llitigis de germanor s'extendrien com per art d'enlladratament sobre la terra.

Perque, tots podem dissentir en un amor, emperò els homes hem de tenirne variis d'amors y un amor ens lliga als uns y un altre amor ens lliga als altres y així, portant bandera alsada de tots els nostres amors, tothom se retrobarà en aquell amor que coincidirà ab ell, en aquell amor dels uns y en aquell amor dels altres, y les banderes y l'amps de tots plegats farien una cadena que no hi hauria forsa humana per trencarla ni poderia serat per abolirla.

V usagu, doncs, la trascendència que pot tenir entre nosaltres questa «Festa

de les banderes» que comença en aquells turons altissims de La Mola y acabà amorsament en aquest raser dels ideals de casa nostra. Mai s'havia fet a Catalunya una festa com aquesta. No vull dir pas per la riquesa ni vull dir pas per l'abundor. Parlo per l'esperit que en ella s'entra, que ha de quedar en aquesta terra com un símbol de lliberació personna. Enguany ha sigut humil, més ha sigut gloriós, com tots els adveniments qui porten virtutuals. Perpetuem aquesta festa fins que tot Terrassa hagi aixecat bandera. Els qui'n tingueu feuen cada any de noves pels amors que us aniran volunt y la que no'n tingueu encara, on robustiuves y inflameuus d'amors y de entusiasmes y redimiuvos de los vostres presons fosques ont no hi devallà l'amistat ni la franquesa ni la salut ni l'alegria.

Allqua cançó que us deï... Recordeu sempre més aquella cançó. La cançó tant ballament profunda:

No hi ha cor sens dolç
ni hi ha mar sens olors
No hi ha ross sens olors
ni hi ha amor sense bandera.

JOAN LLONGUERAS

Juliol, 1908.

XVII Certamen literari musical d'Olot

I. Flor Natural. Premi anomenat d'honor y cortesia. S'adjudica a la millor poesia de tema lliure. L'autor, com de costum, haurà de ferne present a la dama de sa elecció, la que, proclamada Reina de la Festa, després lloç presidencial engradaràs demés premis a llos d'altres autorxs illoreats.

II. Un objecte d'art, ofrena de l'Ajuntament.

XIII. D. Josep Berga y Boix dona un quadro, original, per premiar la millor colecció d'epígrames que posin de relleu diferents tipus taurins.

XIV. D. Camil Mulleras ofereix «un objecte d'art» al millor estudi històric de les diverses indústries que donaren fama a Olot; son origen y son èstat actual.

XV. D. Josep Gassol ofereix «un objecte d'art» a un treball en prosa de tema lliure.

XVI. La Redacció de la revista Art Jove ofereix «una col·lecció de llibres catalans» al millor estudi sobre'l vocabulari den Marian Vayreda.

Totes les composicions han d'esser inédites, escrites en català y enviades al secretari del Jurat Calificador, don Claudi Bassols, carrer de Valls-Nous, Olot, abans del dia 16 d'Agost vincent.

Constituiran el Jurat Literari: Don Josep Puig y Cadafach, president; Rvt. don Pere Valls, Pbre., don Adrià Guà, don Josep Carnery y don Octavi Pel, vocals; don Claudi Bassols, secretari.

El Jurat musical el constituiran els

senyors Lamote de Grignon, don Lluís Quintana y l' Rvt. D. Jaume Martorell, Pbre., y organista d'aquesta parroquia.

Olot, 20 de juny de 1908.

Impromptu Domenech, Ample, núm. 7

pobles o cases de pagès més importants de nostra encontreta.

XIV. D. Arseni Bertrán ofereix un «objecte d'art», original del donador, a una persona.

XV. D. Joan y D. Josep Clara ofereix un agrupament escultòric, a la millor col·lecció de sonets.

XVI. La Junta organisadora fa ofrena de 200 pessetes a la millor col·lecció de cançons de caràcter popular, deixant la lletre a la millor.

XVII. La casa «El Arte Cristiano», regala un objecte d'art a l'autor de la millor poesia de tema lliure, preferint la que tinga caràcter religiós.

XVIII. D. Josep Berga y Boix dona un quadro, original, per premiar la millor colecció d'epígrames que posin de relleu diferents tipus taurins.

XIX. D. Joaquim Cusi, de Figueres, ofereix un «artefici tintoret» estíl imperi al qual millor esorgilà una col·lecció de rondalles per gent menuda. El número de rondalles no pot balancar de tres.

XI. D. Josep Berga y Boada fa donació de un «palaixet» al pastell per esser entregat a un bon treball en prosa de tema lliure.

XII. La casa «Les Arts Religiosas» ofereix una preciosa imatge de «Sant Antoni» a una poesia de tema lliure.

XIII. Els senyors Mató y C. regalen una imatge del «Nen Jesús» al recopilador de llegendes explicadores de l'origen dels noms de

pobles o cases de pagès més importants de nostra encontreta.

XIV. D. Arseni Bertrán ofereix un «objecte d'art», original del donador, a una persona.

XV. D. Joan y D. Josep Clara ofereix un agrupament escultòric, a la millor col·lecció de sonets.

XVI. La Junta organisadora fa ofrena de 200 pessetes a la millor col·lecció de cançons de caràcter popular, deixant la lletre a la millor.

XVII. La casa «El Arte Cristiano», regala un objecte d'art a l'autor de la millor cançó de sabor de la terra.

XVIII. D. Camil Mulleras ofereix «un objecte d'art» al millor estudi històric de les diverses indústries que donaren fama a Olot; son origen y son èstat actual.

XIX. D. Josep Gassol ofereix «un objecte d'art» a un treball en prosa de tema lliure.

XX. La Redacció de la revista Art Jove ofereix «una col·lecció de llibres catalans» al millor estudi sobre'l vocabulari den Marian Vayreda.

Totes les composicions han d'esser inédites, escrites en català y enviades al secretari del Jurat Calificador, don Claudi Bassols, carrer de Valls-Nous, Olot, abans del dia 16 d'Agost vincent.

Constituiran el Jurat Literari: Don Josep Puig y Cadafach, president; Rvt. don Pere Valls, Pbre., don Adrià Guà, don Josep Carnery y don Octavi Pel, vocals; don Claudi Bassols, secretari.

El Jurat musical el constituiran els

senyors Lamote de Grignon, don Lluís Quintana y l' Rvt. D. Jaume Martorell, Pbre., y organista d'aquesta parroquia.

Olot, 20 de juny de 1908.

Impromptu Domenech, Ample, núm. 7

Gran reconstituent

de composició moderna a base de cacodilat de ferro, hipofosfit de manganesa, citrat de cafeïna y alcaloide de la nou vomica, cura la neurastenia, anèmia y clorosi. Indicat en la debilitat general, ja sia per excessos, ja per convalescència; preu, 3'50 pessetes. Se ven a les principals farmàcies. Deposit: Farmacia Salamó, Ausies March, 31, Barcelona. Pot de mostra gratis.

Gran torre en Sant Boi de Llobregat

Raó notaria de D. Josep Surribas, Passeig de Gràcia, 31, entre sols o al mateix poble, carres Rauric, núm. 47.

GRAN BALNEARI DE LA SOCIETAT ANÒNIMA

Vichy Catalá

Situat entre l'estació y el poble de Caldes de Malavella (Girona).

Distància desde Barcelona: en tren lluger, 2 hores, 30 minuts; en tren corru, 3 hores.

Inauguració de la temporada: dia 1.º de Maig

Establiment de primer orde. Algunes minor-mediofamilias, termals, de temperatura 60°, alesines, bicarbonatades-sòdiques. No tenen rival para'l reumatisme la diabetes y afecions del estómac, etc.

Aquestes sègues de universal renom, es venen sols embolicades a les ampollas duen tots el distintiu ab el nom de la societat Anònima Vichy Catalá. Cada lloç l'ateneix dels consumidors y molts particularment dels malalts pera que no's deixin sorprendre aturint com idèntiques a les nostres sègues, altres d'artistes que s'ofereixen en aquest mercat ab nom de fonts imaginaries que son solament marques de fàbriques y no fonts d'origen.

Es venen a tot arreu.—Administració: Rambla de les Flors, 18, entre sols.

En Tarragona: Carrer de la Font, 10, entre sols.

En Girona: Carrer de la Font, 10, entre sols.

En Lleida: Carrer de la Font, 10, entre sols.

En Tarragona: Carrer de la Font, 10, entre sols.

En Girona: Carrer de la Font, 10, entre sols.

En Lleida: Carrer de la Font, 10, entre sols.

En Tarragona: Carrer de la Font, 10, entre sols.

En Girona: Carrer de la Font, 10, entre sols.

En Lleida: Carrer de la Font, 10, entre sols.

En Tarragona: Carrer de la Font, 10, entre sols.

En Girona: Carrer de la Font, 10, entre sols.

En Lleida: Carrer de la Font, 10, entre sols.

En Tarragona: Carrer de la Font, 10, entre sols.

En Girona: Carrer de la Font, 10, entre sols.

En Lleida: Carrer de la Font, 10, entre sols.

En Tarragona: Carrer de la Font, 10, entre sols.

En Girona: Carrer de la Font, 10, entre sols.

En Lleida: Carrer de la Font, 10, entre sols.

En Tarragona: Carrer de la Font, 10, entre sols.

En Girona: Carrer de la Font, 10, entre sols.

En Lleida: Carrer de la Font, 10, entre sols.

En Tarragona: Carrer de la Font, 10, entre sols.

En Girona: Carrer de la Font, 10, entre sols.

En Lleida: Carrer de la Font, 10, entre sols.

En Tarragona: Carrer de la Font, 10, entre sols.

En Girona: Carrer de la Font, 10, entre sols.

En Lleida: Carrer de la Font, 10, entre sols.

En Tarragona: Carrer de la Font, 10, entre sols.

En Girona: Carrer de la Font, 10, entre sols.

En Lleida: Carrer de la Font, 10, entre sols.

En Tarragona: Carrer de la Font, 10, entre sols.

En Girona: Carrer de la Font, 10, entre sols.

En Lleida: Carrer de la Font, 10, entre sols.

En Tarragona: Carrer de la